

Ганушка се сѣтила, че тази вечеръ момиченцето ще прѣчи въ болницата и решила да го прибере вжщи, по-спокойно да пренощува. Загърнала го въ палтото си и така заспало го отнесла.

Сутринята малкиѣ ококорили очи. Гледатъ — въ леглото до майка имъ момиченце. Гледатъ го и нищо не думатъ. Най-после не се стѣргѣтъ Стефчо и попиталъ:

— Отъ где взе това момиченце, мамичко?

— Дѣдо Господъ ни го изпрати, — отговорила усмихнато Ганушка. — Съжалилъ ви, че си нѣмате сестричка.

Повѣрвали децата. Почнали да ска-

чатъ, да викатъ, отъ радостъ полудѣли. Дърпали завивката да видятъ колко е голѣмо. Когато разбрали, че знае да ходи, още повече се зарадвали. Уловили момиченцето за ржка и го завели на двора. Отъ тогава игритѣ били сдържани, спокойни. Дори и съседитѣ забелязали, че децата станали по-кротки. Владко помолилъ майка си да направи на момиченцето куклички. Когато Ганушка довършила първата кукличка отъ парцали, тѣй ѝ станало драго, че заплакала. Колко пжти си е мечтала тя да има момиченце!

Така Теменужка останала у тѣхъ.

Калина Малина

ПРОЛѢТЬ

На вълшебна колесница
отъ далечний топѣлъ югъ,
скоро Пролѣтъта царица,
скоро ще пристигне тукъ.

Въ чудна хубава премѣна
и обкичена съ цвѣтя,
съ орлякъ птички придружена —
ето я при нази тя.

И въ полето, и въ гората —
вредъ се чувства нейни лѣхъ,
вси я срѣщатъ на душата
съ радостъ и приятенъ дѣхъ.

Че следъ днитѣ ледни, зимни —
колко прелестъ носи тя,
колко пѣсни, колко химни,
колко слънце и цвѣтя!...

Трайко Симеоновъ